

PV: Tři trezory

ukázka

Vypadalo to jako běžná sledovačka, ale zdání může někdy klamat. Seděli jsme v policejní dodávce maskované jako auto instalatérů, která stála zaparkovaná v uličce na okraji Zelného trhu tak nenápadně, že jsem ji po polední pauze málem nenašel, a sledovali obrazovky. Měli jsme výstup jedné kamery umístěné na stožáru, která zabírala celé náměstí a filtrovala obraz přes chromatograf a infra, a dále čtyři skryté kamery jednotlivých agentů. Byl jsem tam já a ještě praporčík Pečenka, chlapík bez větších ambicí, kterého tyhle technické vymoženosti, jež jsem do případu zapojil, nepokrytě fascinovaly.

Byli jsme tam dva hlavně proto, aby si jeden mohl občas odskočit, jinak by řízení akce zvládl člověk bez větší námahy sám – no a protože já jsem byl převelená pomocná síla s co nejnižšími pravomocemi, nechával jsem všechnu práci, co jen to šlo, spánembohem na praporčíku Pečenkovi. (Když přidám informaci, že jeho parťákem byl obvykle praporčík Hořčic, víte o jejich pracovním stylu prakticky vše.)

To, že jsem tvrdnul tady, v oddělení kapesních krádeží, byla pochopitelně pomsta mého šéfa. Všeobecně se to vědělo, ale zatím se mi nepodařilo dešifrovat, zda to u kolegů vzbuzuje spíš účast, anebo zlomyslné pošklebování – každopádně asi netušili, že kdyby bylo po jeho, nechal by mě šéf nejen degradovat, ale vyhodit, zavřít, vláčet tiskem a ještě pro jistotu zastřelit. Sám nevím, co ho tak štvalo, ale moje metody se mu prostě nelíbily a s tím se nedalo nic dělat, takže mu pak stačila drobná záminka v podobě vybuchlého autobusu (žádní zranění, podotýkám) a smlsnul si na mně.

„Mirko, zpomal trochu,“ řekl Pečenka do mikrofonu a tím mě vytrhl z přemítání, „asi se na tebe nalepil.“

Kamera na třetím monitoru se přestala klepat, policistka v civilu se zastavila a pohlédla na hodinky. Pak zablikala červená kontrolka ohlašující přerušení spojení mezi vysílačem v peněženke a kabelkou.

„Chytil se,“ zaradoval se Pečenka.

Na hlavní obrazovce se mezi šedivými stíny objevil červený bod a svižně se pohyboval směrem od agentky označené modře, zároveň postava, jež k němu patřila, zvolna získávala narůžovělý odstín. Peněženka i bankovky uvnitř byly natřené speciálním barvivem, které při styku s pokožkou začne uvolňovat stopy plynu. Tahle barva vydrží tři čtyři dny a nedá se nijak umýt, není sice vidět, ale s patřičným vybavením zachytíte jejího nositele na dvě stě metrů. Je to jako cejch, jenom si ho nevšimnete.

Během patnácti vteřin peněženka třikrát změnila majitele – to je první pravidlo kapsářů, pokud si oběť uvědomí, že byla okradena, nesmí vás s lupem nachytat. Hezky se nám ty figurky vybarvovaly.

„Tak to bychom měli čtyři,“ uzavřel Pečenka. „Zřejmě rodinnej podnik. Počkáme, až nás zavedou domů, a zítra je všechny sebereme.“

Vytáhl jsem pistoli na pérko a střelil přísavkou do papírového terče pod hlavní obrazovkou, abych dal najevo, jak mě to zajímá. Večer si zajdu na střelnici a zkusím trochu destruktivní terapie, slíbil jsem si.

Další čtvrt hodinu se nedělo nic. Potom se přihlásilo o pozornost tiché zabzučení z místa mého opasku – nevím, jestli instalatéri nosí za pasem mobily, ale měl jsem zato, že staré montérky k dokonalosti převleku celkem stačily. Jméno volajícího se sice nezobrazilo, ale pokud on zná moje číslo, nepůjde asi o úplnou pitomost, já hned tak v nějakém seznamu nejsem.

Tušení nezklamalo, chraptivý hlas na druhém konci se ohlásil jako Pelca, ministerstvo vnitra, a uvedl moje jméno spolu se starou hodností. Potvrdil jsem, že jsem to opravdu já, a čekal jsem, co bude.

„Mám pro vás jistý návrh, který bych rád probral osobně. Za dvacet minut v zasedací místnosti Krajské správy, pokud vám to vyhovuje.“

„Rozkaz, pane,“ řekl jsem, čistě kvůli Pečenkovi, aby pochopil, že neodcházím na rande. Chraptivý hlas na víc nečekal a zavěsil.

Odložil jsem plastovou pistolku na pult a vrátil do podpažního pouzdra svou astru.

„Budu muset,“ omluvil jsem se s pokrčením ramen. „Kdybychom se už nepotkali, tak že přeju všem hodně štěstí.“

Pečenkovi to chvíli trvalo.

„A co... tyhle věci?“ Uvědomil si, že speciální vybavení nám ze skladu půjčili jen díky mým známostem.

„Klidně si je nechte,“ pokrčil jsem rameny, „stejně nikdo neví, že je máme.“

Nechal jsem jeho vyjevenou tvář za zády, opustil dodávku a zamířil k opodál zaparkovanému sportáku. No a tak to vlastně celé začalo.

Zůstal jsem raději v civilu, poněvadž jsem nechtěl zdůrazňovat svou současnou hodnost, jen jsem vyměnil montérky za džíny a koženou košili. Předě dveřmi zasedačky jsem si ještě prohrábl účes hřebenem s dávkovačem gelu a vyrazil vstříc osudu.

Pelca seděl na druhém konci velkého stolu, jen mi pokynul, abych si také sedl, a dál se věnoval čtení. Byl to zavalitý muž s řídkými vlasy a celkově unaveným vzezřením, za brýlemi hleděly psí oči, které se asi málokdy něčemu podivovaly.

„Něco zajímavého?“ otázal jsem se po chvíli čekání.

Muž na opačné straně stolu vzhlédl od papírů a změřil si mě přes brýle.

„Vaše složka,“ odvětil. Hlas měl stejně chraptivý jako v telefonu.

„Aha.“ Připouštěl jsem, že taková četba vyžaduje soustředění.

„Chybí tu stručný výtah,“ pokračoval, „ale myslím, že by se to dalo shrnout slovy: neortodoxní přístup k řešení úkolů, nadprůměrné výsledky za cenu ignorování předpisů a destrukce majetku. Několik přehmatů z poslední doby spolu s vaším nemožným chováním vás stálo kariéru.“

„Nemožné chování odmítám,“ ohradil jsem se. „Mám kurz společenského tance a etikety pro pokročilé a prošel jsem úvodním semestrem vyšší hoteliérské školy.“

„Jak já to vidím,“ nenechal se přerušit Pelca, „máte před sebou jen dvě možnosti. Buďto do konce života rozdávat pokuty, nebo pracovat pro mě.“

Měl jsem sice ještě pár dalších nápadů v záloze, ale nerozváděl jsem to a dal jsem najevo, že mě ta nabídka zajímá. Pelca otevřel kufrík po pravé ruce a odhalil datový projektor, vzápětí na stěnu vyskočila první fotografie. Šlo o záběr z místa činu, několik maskovaných chlapíků ze zásahovky právě zatýkalo trojici mužů, na stole ležely balíčky zatavené v červené fólii a pár zbraní.

„Operace Vajíčko,“ vysvětlil Pelca, „jednalo se o jeden z největších zásahů proti překupníkům drog z poslední doby, ta fotka je stará asi měsíc. Zvláštní tým na tom případu pracoval přes rok, jeden agent pronikl přímo mezi překupníky a podařilo se mu zjistit, kdy a kde dojde k transakci. Zadrželi jsme heroin za dvanáct milionů eur.“

Přikývl jsem a nic jsem neříkal. To zajímavé mělo teprve přijít.

Další fotka ukázala záběr z větší dálky, jeden z těch tří předchozích mužů se tam bavil s kýmsi novým.

„Ten vlevo je nákupčí,“ vysvětlil Pelca, „nevíme, pro koho dělal, a nejspíš to nevěděli ani dodavatelé. Zřejmě jenom prostředník.“

„Tím chcete říct, že vám zmizel?“ Snažil jsem se o naprosto neutrální tón.

„Bohužel. Někdo něco zkazil, nebo se nechal podplatit, nevíme, ale přestože tento muž byl krátce před zásahem na místě transakce, vypařil se, a s ním i oněch dvanáct milionů.“

Neubráníl jsem se překvapenému zasyknutí. Pod spojením 'něco zkazit' si představuji trochu jinou úroveň průseru.

„Předpokládám, že máte aspoň malé tušení, kde je,“ nadhodil jsem.

„Víme to naopak naprosto přesně. Je v městské márnici, našli ho s kulkou v hlavě hned druhý den.“

Další záběr potvrdil jeho slova, muž ležel v parku hlavou do země a kolem bylo pár kovových cedulek s čísly.

„A po penězích se slehla zem,“ doplnil jsem.

„Do včerejška,“ opáčil Pelca. „Jak jste asi pochopil, náš agent se měl fingovaně podílet na transakci a vložil do ní svoji hotovost. Přesněji čtyři sta tisíc.“

„Označené bankovky?“

Pelca zavrtěl hlavou.

„Jen zaznamenaná čísla. Nechtěli jsme riskovat, že si označení všimnou, a nikdo neočekával, že bychom o ně mohli přijít.“

„Takže kromě toho,“ shrnul jsem, „že půlka pachatelů práskla do bot i s prachama, stála ta akce dalších čtyři sta táců z policejních fondů?“

Teď už mi ten neutrální výraz dával hodně práce. Moje vlastní neúspěchy ve světle těchto superbót jakoby ztrácely na lesku.

Pelca dělal, že si toho nevšiml.

„Včera jsme zachytili jednu z bankovek,“ řekl. „Jistý člověk ji donesl do banky a dokázal si vzpomenout, kde k ní přišel, což potvrdilo některá naše podezření.“

Na stěně se objevila další fotka, ukazovala chlapíka s chladným úsměvem, jak stojí u auta. Zřejmě nevěděl, že je focen, ale stejně se mu podařilo zaujmout elegantní pózu.

„To je Hugo Ross, majitel hotelu Zlatý ořech.“

Nic mi to neříkalo, ale další fotka mě dostala do obrazu. Tuhle budovu jsem znal, průčelí připomínalo něco mezi kongresovým centrem OSN a bankou – spousta mramoru a vlaječek a

navíc takový ten pocit odtazitosti, jímž se vyznačují místa, kam mohou vstoupit jen lidé určitých kast. Člověk chodí kolem a příliš se nezamýšlí, co je vlastně uvnitř.

„Takže hotel,“ utrousil jsem.

„A kasino,“ doplnil Pelca. „Má podíl ještě v několika dalších podnicích po celé Evropě, i v jiných firmách, ale zde se osobně stará o provoz. Už dávno jsme měli podezření, že ten podnik je jen zástěrka k praní peněz, ale dosud bez důkazu.“

„A teď to vypadá, že jim v trezoru leží dvanáct nezdaněných milionů a pan Hugo Ross má důvod se usmívat ještě o něco víc,“ doplnil jsem.

„Bohužel,“ pokračoval Pelca, „ani tentokrát nemáme nic v ruce, jen nějaké náznaky, nepřímé stopy a jednu bankovku, která mohla být odkudkoliv. S tím by mě státní zástupce rovnou vyhodil.“

„To už tak chodí,“ neodpustil jsem si. „Nezbývá než staré dobré trpělivé sledování. Jestli tam ty prachy jsou, dřív nebo později s nimi musí vyrukovat.“

„Jsem si naprosto jistý, že tam ty peníze jsou,“ opáčil Pelca. „Nicméně čas teď pracuje proti nám. Nemůžeme kontrolovat peněženky každému, kdo v tom kasinu něco vyhraje, a za pár dní... mohou všechny stopy vychladnout.“

Jeho tón byl náhle o stupeň nervóznější a mně začínalo svítat.

„Budu se příliš mýlit, když budu hádat, že zatím ještě nikdo neví, že jste o ty prachy přišli?“

I když Pelca na první pohled vypadal jako kancelářský páprda, zřejmě nepatřil k chlápům, kterým můžete beztrestně šlápnout na kuří oko. Jeho pohled mě připíchl do židle.

„Vyšetřování pokračuje,“ pravil pomalu, „ale jak asi chápete, máme trochu svázané ruce. Potřebujeme někoho, kdo by získal nezvratné důkazy.“

Nadechl jsem se a vydechl.

„Nahrává se tenhle rozhovor?“ otázal jsem se.

„O jakém rozhovoru mluvíte?“ V Pelcově tváři se nepohnula jediná vráska.

„Protože jestli ano,“ nedal jsem se hned odradit, „v situaci, v níž jsem, by mi rozhodně nepomohlo, kdyby na mě někdo vytáhl i jen nevinnou úvahu o vloupání do soukromého majetku.“

Muž na druhém konci stolu se naklonil blíž. „Upřímnost za upřímnost. V situaci, v níž jsem já, bych chtěl mít vaše starosti.“

Počkal jsem pět vteřin, aby mi ta myšlenka prošla mozkovými centry intuice. Převážil pocit, že mezi šílenými nápady, které jsem kdy měl, patří tenhle k těm zajímavějším.

„I kdybyste se k těm prachům dostal,“ namítl jsem, „stejně vám nebudou k ničemu. Nemůžete je použít jako důkaz proti Rossovi, když je nezískáte legálně.“

„Pokud by došlo k vyloupení kasina a policie zadržela pachatele, může zcela legálně ověřit čísla bankovek a použít je u soudu jako důkaz. Když Rosse obviníme z podílu na vraždě, složí se a udá i vlastní mámu.“

„A koho obviníte z toho vloupání?“ musel jsem se zeptat.

Pelca pokrčil rameny. „Však on už se nějaký Alan Smithee najde.“

Tak se v policejním žargonu říkalo neexistujícím obviněným – když bylo potřeba odsoudit někoho v případech, kdy se skuteční pachatelé rozhodli svědčit jinde odměnou za beztrestnost, nebo šlo o nastrčené informátory. Vždycky se našel dobrovolník s tuctovým obličejem, který si stoupl na lavici obžalovaných, a ve věznici pak byli jenom rádi, že si mohou vykázat jednu

duši navíc. Soudce obvykle o ničem nevěděl a žádný se zatím nepodivil tomu, že překupník, kterého soudí dnes, má stejnou tvář jako padělatel z minulého týdne.

Cítil jsem, že se tu rýsuje šance na vylepšení osobního profilu.

„Proč jste si na to vybral zrovna mě?“ zeptal jsem se ještě.

„Nemyslím, že bych našel někoho jiného, kdo by byl schopen a zároveň ochoten takovou akci provést.“

Rozhodl jsem se brát to spíš jako lichotku.

„Budu potřebovat vybavení,“ pokračoval jsem, „taková věc se nedá udělat bez pořádné přípravy.“

Pelca připraveným pohybem poslal proti mně jedno ze svých lejster.

„Zakládací listina tajné operační jednotky městské policie, jejímž vy jste velitelem. Podléháte přímo a jedině mně a máte plný přístup k fondům zvláštních jednotek.“

Prolétl jsem papír. Byla to ta nejstručnější zakládací listina, jakou jsem kdy viděl, kromě toho nejjobecnějšího popisu náplně činnosti tam nebylo prakticky nic.

„Co znamená PV?“ pozastavil jsem se nad názvem.

Pelca rozhodil rukama. „Co budete chtít! Poslední podobná skupina byla P-IV, takže rozhodně máte na co navazovat.“

„Nic mi to neříká,“ prohodil jsem, zatímco jsem tři kopie opatřoval podpisem.

„Doufám, že alespoň v utajení budete stejně úspěšní.“

Vzal si ode mě dva exempláře a schoval je do tašky, jeho podpis už tam byl, jak jsem si všiml.

„Můžete si vybrat spolehlivé lidi podle vlastního uvážení,“ pokračoval v instrukcích, „ale mějte na paměti, že pracujete tajně. Na svá pravá jména raději rovnou zapomeňte.“

Shrábl své papíry a podal mi ještě malou kartičku.

„Se mnou už se do skončení akce neseťkáte. Budete komunikovat výhradně s poručíkem Kyliánem, tady je jeho číslo. On není zasvěcen do detailů vašeho úkolu, ale ví, že vám má zajistit vše potřebné. Dotazy?“

„Kolik mám času?“

Pelca nakrabil čelo.

„Nevím, jak dlouho budou procedury kolem případu ještě trvat, snad se mi to podaří ještě chvíli zdržet, ale myslím, že tak do tří týdnů budu potřebovat výsledky.“

Podal mi pravici, já s ní potřásl.

„Hodně štěstí,“ pravil, „vaši i moji kariéru máte teď ve svých rukou.“

Znělo to osudově, ale měl jsem pocit, že já na rozdíl od něj nemám moc co ztratit.

První místo, kam jsem zamířil, byla policejní akademie. U vrátnice jsem si všiml plakátu na nástěnce s nápisem *Kurzy sebeobrany pro ženy – škoda rány, která padne vedle*, a nechal jsem se podle něj navést k malé tělocvičně. Chtěl jsem počkat venku, než kurz skončí, ale dveře byly otevřené, tak jsem neodolal a nakoukl.

Na žíněnkách postávalo asi dvanáct ženských, většinou plnoštíhlé nebo naopak hubené, cvičební elastíky na většině z nich působily dost cizorodě. Tvářily se napůl vyjukaně, ale trochu již do jejich výrazů probleskoval pokus o sebejistotu, jak na ně výklad získával vliv.

Před nimi stála instruktorka v hnědozeleném kompletu, středně dlouhý blond ježek stažený čelenkou, nohy opálené právě tak akorát, aby to v pozorovateli evokovalo příjemné chvílky na pláži a ne hodiny v soláriu. Vypadala nejspíš jako bohyně Athéna – oni staří Řekové dobře věděli, proč bohyni války a moudrosti (takové té technologické moudrosti) zpodobnili v jedné osobě.

Sandra, tak si dovolím jí říkat, měla černý pás v karate a stříbrnou medaili z mistrovství Evropy ve vrhání nožů, ale také měla doktorát z parapsychologie, mívala vize budoucnosti, a když se opravdu snažila, dokázala telepaticky přenášet myšlenky. A taky hrála na flétnu. Většinu lidí uváděla do rozpaků její tvář, dokonalá jak u figuríny za výkladem hodně značkového butiku, ze které hleděly černé oči, schopné prokouknout vaši duši hlouběji, než se sami máte odvahu podívat.

„Tohle je tonfa,“ říkala zrovna a držela před sebou černý obušek, „je to jedna ze zbraní, které se pro osobní obranu příliš nedoporučují. Jednak se nevejde do kabelky...“ některé dámy se povinně zasmály, „a také pokud má být účinná, musí se to s ní umět. Když vám ji útočník sebere, jste nahané. Kromě toho, jak jsme si říkaly, útočníka odradíte nejspíš tak, když nebude očekávat odpor. Když vás chlap uvidí v noci na ulici s půlmetrovou tyčí, je to jako byste říkala: Rozdej si to se mnou! Bude si chtít dokázat, že na vás má, a nejspíš se mu to povede.“

Odhodila tonfu a zvedla ze stolku s vybavením malou černou krabičku.

„Oproti tomu elektrický paralyzér je nenápadný a účinný, a když se správně použije, zbaví útočníka chuti na další akci. Kdyby vám ho vytrhl z ruky, díky této pojistce ho nebude moci použít proti vám. Pepřový sprej má také svůj půvab. Bohužel ale v praxi stejně nastávají situace, kdy se musíte spolehnout jen sama na sebe, na své ruce a nohy. Potom je nejdůležitější zvládnout první útok. Mohla bych vás poprosit?“

Celou dobu dělala, že si mě nevšimla, a nyní mě s naprostou samozřejmostí vtáhla do výkladu. Všechny ženy se překvapeně otočily na mě.

Co naplat, prošel jsem mezi nimi a stanul před Sandrou. Obdařila mě úsměvem.

„Tady máme útočníka,“ prohlásila.

Lehce jsem se uklonil do publika, ale zdálo se, že sympatie dam nejsou na mé straně.

„Přistupuje k vám zezadu,“ pokračovala Sandra a otočila se ke mně zády, „nejčastějším útokem pak je objetí přes ruce nebo zachycení krku. Předved'te prosím.“

Přistoupil jsem k ní a pomalu jsem jí přimáchl paže oběma rukama k bokům a spojil je pod břichem. Takové situace vás přimějí pocítit i k sexuálním násilníkům jisté pochopení.

„V této poloze,“ vysvětlovala, „nemáte prostor na rozmach, takže je zbytečné pokoušet se o úder nebo kop. Nejvhodnější obranou je útok dlaní na genitálie a v okamžiku, kdy stisk povolí, úder loktem druhé ruky do břicha.“

Tu větu už dokončovala ve chvíli, kdy já jsem se válel na zemi a jen touha po zachování důstojnosti mi bránila dát průchod bolesti. Dámy neskrývaly nadšení a jedna začala tleskat.

„Útok na krk je nebezpečnější,“ pokračovala Sandra zcela nevzrušeně, „protože hrozí přerušení průtoku krve do hlavy a bezprostřední ztráta vědomí, proto je třeba reagovat rychle. Předved'te prosím.“

Vstal jsem a tentokrát už k ní přistoupil opatrněji. Chytil jsem ji zezadu do kravaty a levačkou si hlídal její volný loket.

Naklonila hlavu ke mně.

„Co tu chceš?“ špitla.

„Mám pro tebe návrh,“ opáčil jsem.

Zazubila se a obrátila se zas ke studentkám, co jí stisk dovoloval.

„Důležité je dřív, než útočník dokončí sevření, natočit se k němu alespoň částečně bokem. Nyní jsou dvě možnosti obrany. Buďto využijete tah protivníka a vlastní váhu, půjdete do záklonu, bližší nohou podtrhnete jeho koleno a spadnete na něj...“

Použila ten druhý způsob, ale tentokrát jsem to čekal. Nabrala mě pánví do břicha a přehodila si mě přes bok, ale nestačila mě svalit na záda, dopadl jsem na nohy a předloktím srazil její pěst.

„Nyní máte volné ruce k aktivní obraně,“ pravila a zároveň s tím naznačila útok na obličej a vykopla nohou proti mému krku. Stačil jsem se sehnout a otevřenou dlaní zasáhnout letící nohu pod kolenem, abych ji vyvedl z rovnováhy. Rychle přenesla váhu, dokončila obrátku a vykopla druhou nohou dřív, než na tu první dopadla. Nárt letící proti hrudníku jsem zablokoval oběma rukama, ale stejně jsme od sebe odlétli na dobrý metr. Ustál jsem to a honem se vrátil do bojového postavení, stejně tak ona. Slyšel jsem, jak dámy kolem zatajily dech.

„Pokud první útok násilníka neodradí,“ pronesla Sandra, „je třeba zvážit, zda máte šanci na útěk, nebo zda je vhodnější nejdřív protivníka zpomalit či vyřadit.“

Znovu zaútočila. Začal jsem pochybovat, kdo z nás je útočník a kdo oběť.

Zarazil jsem první nápor, a pak následovala série úderů a krytů, jako podle příručky. Viděl jsem jí na očích, že už má za sebou hodně kurzů sebeobrany s obtloustlými puškami a že už to na ni bylo právě tak akorát, ta energie musela ven a já to nehodlal kazit. Tohle bylo možná lepší než likvidace terčů na střelnici.

Zachytila mou ruku do podpaží, druhou srazila dlaní a přimáčkla se ke mně zády.

„Proč bych měla mít zájem?“ otázala se tiše.

„Zvláštní jednotka. Volné ruce. Tajná operace.“

„Kecáš.“

„Jsi telepatka. Přečti si mi to v hlavě.“

Věděl jsem, že na podobné poznámky je alergická. Strhla mě za zablokovanou pravačku a ještě si pomohla loktem do žeber. Musel jsem jít do kotoulu, ale stála nade mnou dřív, než jsem se zvedl. Uhnul jsem kopu a převalil se na záda, Sandra si nebrala servítky a celou vahou se vrhla proti mému hrudníku s kolenem napřaženým před sebou jako harpunu. Ani nevím, jak jsem dokázal uhnout, úder zaduněl na žíněnce, já se přetočil zpátky a strhl ji na zem.

Zůstali jsme na okamžik ležet s tvářemi proti sobě.

„Prý jsi zmlátila syna starosty,“ zašeptal jsem.

„Prý jsi vyhodil do vzduchu autobus,“ opáčila.

„To tvoje je lepší,“ uznal jsem.

Vyskočili jsme na nohy oba současně a vyměnili si jeden spíše zdvořilostní kop. Ocítl jsem se poblíž místa, kde ležela odhozená tonfa, tak jsem si ji nártem nadhodil a chytil do ruky, abych bitku trochu oživil.

„Jak vidíte,“ komentovala to Sandra, „útočník se neštítí ničeho.“

„Tohle je zajímavý právní aspekt,“ opáčil jsem, abych získal trochu sympatií publika na svou stranu, „pokud útočí osoba školená v bojových sportech, z právního hlediska se to bere jako boj se zbraní.“

„Ale útočník jste vy,“ připomněla mi jedna z divaček, zřejmě právnička, „a napadená má právo použít o jeden stupeň důraznější obranné prostředky.“

„Zcela správně,“ přitakala Sandra, přistoupila ke stolku s demonstračními předměty a zvedla nůž, dlouhý tak, že už byl jen krůček od mačety. Přehodil jsem si tonfu pod předloktí, Sandra opsala půlkruh čepelí, jen tak pro rozcvičení.

První střetnutí bylo jen propagační, srazil jsem nůž stranou a Sandra uhnula mé pěsti. Při dalším už šlo o kombinaci tří úderů, připsal jsem si zásah do ramene, ale špička nože mi rozsekla rukáv košile, což mě dost namíchlo. Dámy začaly nahlas povzbuzovat, a bylo zřejmé, že pokud nechceme publikum zklamat, poraženým musím být já.

Vyrazil jsem Sandře nůž dobře mířeným kopem, ona na oplátku zachytila moji zbraň a začala mi kroutit zápěstí. Při tom jsme si opět mohli vyměnit šeptem pár slov.

„Když to vezmu, co z toho budu mít?“ otázala se.

„Pokoj od těchhle kurzů sebeobrany.“

Praštila mi rukou proti svému kolenu, až mi konečně vyrazila tonfu z ruky, nabrala mě ramenem do břicha a skončili jsme na zíněnce. Stáhl jsem kolena k tělu, abych jí zabránil mě znehybnit, jenže ona se svezla dopředu a stehny mi sevřela krk. Nebýt nedostatku kyslíku, nebyla to tak špatná poloha.

Sandra s úsměvem přijala ovace nadšených fanynek, pak jen tak lehce utrousila směrem k mé modrající tváři: „Beru to.“